

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania S. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o prawo do renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 18 lutego 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 listopada 2015 r., którym oddalono odwołanie S. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 18 grudnia 2014 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 12 ust. 1, art. 13 i art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 217 § 1 i 2 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. i art. 285 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 285 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 w związku z art. 285 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 285

§ 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Nie jest bowiem takim zagadnieniem pytanie o to „czy przy orzekaniu o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego Sąd winien badać jedynie aspekt medyczny niezdolności do pracy, czy też powinien rozważyć również aspekt socjalny, ekonomiczny oraz społeczny niezdolności do pracy, przy uwzględnieniu wieku ubezpieczonego, warunków środowiskowych, braku aktywności zawodowej przez 8 lat w zawodzie, gdzie postęp technologiczny następuje bardzo szybko, skutkując naturalną eliminacją z zawodu”. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne

zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się bowiem zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga jego precyzyjnego sformułowania przez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Tych warunków nie spełnia kwestia przedstawiona przez skarżącego jako istotne zagadnienie prawne. Nie określa bowiem przepisów prawa, z którymi jest związana, a nadto, nie można jej uznać za nową i dotychczas niewyjaśnioną w orzecznictwie. W judykaturze przyjmuje się bowiem zgodnie, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej zdolności po przekwalifikowaniu, przy czym niezdolność jest całkowita, gdy oznacza utratę możliwości wykonywania jakiejkolwiek pracy, tj. w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowisku pracy odpowiednio przystosowanym do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu i częściowa, gdy ogranicza się do utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Ustawodawca odróżnia zatem dwa aspekty niezdolności do pracy, tj. ekonomiczny (obiektywne pozbawienie danej osoby możliwości zarobkowania w drodze wykonywania jakiejkolwiek pracy lub pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji) oraz biologiczny (stan organizmu dotkniętego schorzeniem naruszającym jego sprawność). Dopiero koniunkcja tych dwóch elementów pozwala na uznanie danej osoby za niezdolną do pracy. W konsekwencji nie oznacza niezdolności do pracy niemożność wykonywania zatrudnienia spowodowana innymi przyczynami niż naruszenie sprawności organizmu i odwrotnie - nie jest ową niezdolnością biologiczny stan kalectwa lub choroby nieimplikujący wskazanych wyłączeń lub ograniczeń w świadczeniu pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2016 r., III UK 143/15, LEX nr 2054487 i powołane tam wcześniejsze orzecznictwo).

Zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych

lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009 nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Tych warunków nie spełnia kolejna kwestia przedstawiona przez skarżącego jako istotne zagadnienia prawne, a mianowicie „czy przy orzekaniu o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego sąd jest uprawniony do oparcia swojego rozstrzygnięcia jedynie na opinii jednego zespołu biegłych sądowych posiadających wiedzę specjalną w zakresie schorzeń, na które cierpi ubezpieczony, w sytuacji gdy opinia nie spełnia określonych warunków tak formalnych, jak i merytorycznych, szczególnie w sytuacji, gdy sąd wywołał opinię łączną, a jeden z biegłych pozostawił decyzję o częściowej niezdolności do pracy innemu biegłemu. Czy w sytuacji, gdy jest wywoływana opinia łączna biegłych sądowych, biegli poza podpisem pod opinią muszą kwalifikować różne schorzenia, stanowiąc łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia, czy też w ramach swojej specjalności oceniają indywidualnie zdolność ubezpieczonego do wykonywania pracy, bądź niemożność jej wykonywania”. Nie określa bowiem przepisów prawa, z którymi jest związana, a ponadto została sformułowana w oparciu o konkretne zaistniałe w sprawie okoliczności faktyczne, które determinują udzielenie odpowiedzi, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego jej rozwiązania rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie zaangażowania Sądu Najwyższego w tej sprawie, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).